

**KULE
KİTAP**

**LİYAKAT SÜRGÜNDE:
BİR BİLİM ADAMININ ENGELLERLE DOLU HAYAT YOLCULUĞU**
Prof. Dr. İskender Engin Türe

**LİYAKAT SÜRGÜNDE:
BİR BİLİM ADAMININ ENGELLERLE
DOLU HAYAT YOLCULUĞU**

**KULE
KİTAP**

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu
Editör: Galip Yılmaz
Son Okuma: Murat Şerefoglu
Mizanpaj: Yusuf Efe
Kapak Tasarım: Yusuf Efe

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-6086-91-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

“Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.”

Prof. Dr. İskender Engin Türe

İÇİNDEKİLER

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI.....	7
ÖN SÖZ.....	9
GİRİŞ.....	11
İLK YILLAR.....	15
ANKARA YILLARI.....	21
LİSE YILLARI (1957-1960).....	31
ÜNİVERSİTE YILLARI (1960-1963) (BİRİNCİ DÖNEM)	39
İLK YURT DIŞI SEYAHATI.....	45
OTO TAMİRCİLİĞİ.....	49
ASKERLİK YILLARI (1963-1965)	51
ÜNİVERSİTEYE DÖNÜŞ (1966-1969)	61
YENİ ARKADAŞLIKLAR	63
ATOM ENERJİSİ YILLARI (1970-1976)	67
BİRMİNGHAM ÜNİVERSİTESİ ELEKTRİK-ELEKTRONİK BÖLÜMÜ (Eylül 1972-Eylül 1973).....	77
ATOM ENERJİSİNE DÖNÜŞ (Eylül 1973-Ekim 1976).....	81
PAKİSTAN ATOM ENERJİSİ TOPLANTISI (9-17 Aralık 1974).....	83
GAZİANTEP ODTÜ YILLARI (Kasım 1976-Eylül 1979)	89
İNGİLTERE DURHAM ÜNİVERSİTESİ DOKTORA YILLARI (1979-1984).....	91
DURHAM ÜNİVERSİTESİ ÇALIŞMA HAYATI (1984-1985)	99
GENERAL ELEKTRİK ŞİRKET YILLARI (1985-1988)	103
MANCHESTER (UMIST) HAYATI (1988-1990)	107
İKİNCİ GAZİANTEP YILLARI (1990-1992).....	111

TÜBİTAK-MARMARA ARAŞTIRMA YILLARI (Şubat 1992-Şubat 1997)	115
İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ-GENEL ENERJİ ŞİRKETİ (ŞUBAT 1997- ŞUBAT 1998)	137
HALIÇ ÜNİVERSİTESİ YILLARI (EKİM 2002-TEMMUZ 2004).143	
BİRLEŞMİŞ MİLLETLER (UNIDO) ULUSLARARASI HİDROJEN TEKNOLOJİLERİ MERKEZİ YILLARI (2004-2009).....	149
HALIÇ ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜK YILLARI (2008-2010)	159
HALIÇ ÜNİVERSİTESİNİN FAALİYETLERİNİN DURDURULMASI	165
ARENTEK ŞİRKET YILLARIM (2010-2017).....	175
MEF ÜNİVERSİTESİ YILLARI.....	179
TÜRK EĞİTİM SİSTEMİNİN GENEL DEĞERLENDİRİLMESİ..	181
TÜRKİYE'DE LİYAKAT VE EHLİYET	189
KURTULUŞ GERÇEK İSLAM'DA	193

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlara zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayınevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değerler taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açılarına, kültürlere ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi

konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikrî mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlara emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

ÖN SÖZ

“Herkesin hayatı bir roman” derler, kimisi için bu biraz monoton kimisi için de aşırı heyecan ve macera dolu olabilir. Benimkinin heyecan ve macera dolu olduğunu söyleyemem ama monoton olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Ülkemizde genelde ilk-orta-lise ve üniversite eğitimine tamamlayarak akademik kariyerine devam eden asistan (araştırma görevlisi), doktor, doçent ve profesör olup, bulunduğu üniversiteden emekli olan meslektaşlarımdan oldukça ayrı bir çizgide yol aldığım için daha fazla çevre ile etkileşimde olduğumu ve deneyim kazandığımı düşünüyorum. İşte bu uzun eğitim ve çalışma hayatı içinde bazen tatlı bazen de acı deneyimleri sizlerle paylaşacağım. Türkiye’de haksızlıklara uğrayan binlerce insan gibi ben de hayatımın bazı devrelerinde bunları yaşadım. TÜBİTAK’tan atıldığım zaman, yakın arkadaşım Merkez Bankası eski başkanı ve devlet bakanlığı yapan Rüştü Saraçoğlu’na dert yanarken bana “Devlete yapılan hiçbir hizmet cezasız kalmaz sen bilmiyor musun?” deyince kitabın başlığını önce bu şekilde koymanın uygun olacağını düşünmüştüm. Ancak bu başlıkta başka kitaplar olduğunu görünce başlığı “Liyakat Sürgünde: Bir Bilim Adamının Engellerle Dolu Hayat Yolculuğu” olarak değiştirdim.

12 senesi yurt dışında olmak üzere toplam 60 seneye yakın çalışma hayatım boyunca karşılaştığım birçok olayı özellikle genç arkadaşlara aktarmam için çevremün yoğun ısrarları üzerine bu kitabı yazma kararı aldım. Burada ayrıca Türkiye’nin son 70 yılına ışık tutacak bazı olayları da kendi bakış açımıyla yorumlamaya çalıştım. Geriye baktığımda 3 tanesi yurt dışında olmak üzere Türki-

ye'de 5 üniversitede tam zamanlı 5 üniversitede yarı zamanlı olmak üzere toplam 13 üniversitede çalıştım. Birisi yurt dışında General Elektrik şirketi olmak üzere, Türkiye'de Atom Enerji Kurumu, TÜBİTAK gibi kamu kurumlarında 12 seneyi aşkın görev yaptım. Türkiye'de biri tamamen bana ait toplam 4 şirket kurdum. Çoğu uluslararası olmak üzere birçok şirkete de danışmanlık yaptım. Bunların dışında idari olarak 1975'te Mühendis Odası Başkanlığı ile başladığım idari görevlere, TÜBİTAK Enerji Bölümü Başkanlığı, Temiz Enerji Vakfı kurucu üyeliği ve başkanlığı, Güneş Enerji Sanayicileri Dernek Başkanlığı, Üniversite Rektörlüğü, Birleşmiş Milletler Hidrojen Teknoloji Merkez Direktörlüğü gibi görevleri de üstlendim. Tüm bu çalışma hayatı içinde Türkiye ve 12 sene çalıştığım İngiltere'nin yanı sıra görev nedeniyle bulunduğum birçok ülkenin eğitim sistemleri konusunda bilgi sahibi oldum ve bunlarla Türkiye'dekileri karşılaştırma imkânı buldum.

Benimle beraber yakın çevremde takdir ettiğim ve bu tip haksızlara uğrayan bazı kişilere de kitabımda yer vermek istedim. Haksızlığa uğradığını bildiğim ama isim vermekten kaçındığım için bazı arkadaşları burada belirtmedim. Mesleğim gereği, teknolojideki gelişmelerin yanı sıra eğitim, enerji ve özellikle 1950'den günümüze kadarki siyasi olayları da burada biraz yorumlamaya çalıştım. Gerçek olayları aktardığım bu paylaşımlarda, bazı isimleri saklı tutarken, bana destek olan bazı isimleri de minnetle anarak vermek istedim. Türkiye'nin gelecekte liyakate çok daha fazla önem veren bir ülke olması, gençlerin artık bu gibi olaylarla karşılaşmaması dileği ile kitabımda yer verdiğim öneri ve tavsiyelerin yararlı olmasını ümit ediyorum.

Kitabı okuyucuyla buluşturan Kule Kitap Yayınevinin yönetici ve çalışanlarına teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. İskender Engin Türe,
Ankara 15.07.2025

GİRİŞ

1943 senesinin bir bahar ayında, II. Dünya Savaşı'nın en kanlı çarpışmaları sürdüğü ve Türkiye'de yiyeceklerin karneyle verildiği bir dönemde, Anadolu'nun küçük bir kasabasında dünyaya gelmek şans mı şanssızlık mı bilemiyorum. Seneler sonra düşündüğümde bana mantıklı gelmeyen birçok konu var. 1930'larda İzmir Amerikan Kolejinde, fen derslerinin Fransızca, edebiyat ve tarih gibi tüm derslerin İngilizce okunduğu bir okuldan babamın iki lisanla mezun olduktan sonra bu küçük kasabada ne işi olduğunu hâlâ bir türlü anlamıyorum. Adnan Menderes dâhil birçok ünlü ismin okuduğu bu üstün okuldan mezun olduktan sonra edindiği yabancı lisanları kullanabileceği bir meslek yerine, hukuk fakültesine gidip savcı, hâkim olarak ülkenin ücra yerlerinde katır sırtında köylere gidip olayları incelemek, her babayiğitin harcı değil. Seneler içinde bugün Türkiye'de insanların adalet diye haykırışlarını duyunca, babamın ne uğurda mücadele verdiğini galiba biraz anlıyorum. 1909 Selanik doğumlu ve Atatürk sevdalısı olan babam, bir ülkede ADALET olmazsa o ülkenin hiçbir zaman kalkınamayacağını çok önceden anlamıştı. "Bugünlere şahit olsaydı kahrından ölebilirdi." diye düşünmeden duramıyorum.

1960'ların başlarında şimdi tam hatırlayamadığım bir tanıdık-tan küçük sigara paketi boyutunda Japon malı bir transistörlü radyo gelmişti. Bu radyo için postaneye gidip kayıt yaptırmak ve denetim pulu almak gerektiğini söylediğinde, "Baba bunun için bize gülerler." dememe rağmen postanedeki gişeye gittik. Ben birkaç

adım geriye çekilerek, “Ben bu kişi ile beraber değilim.” izlenimi vermeye çalıştığımı gayet iyi hatırlıyorum. Gişe memuru babama, “Bunun için denetim puluna gerek yok beybaba!” gibi bir laf etti. Babam o zaman büyük saygınlığı olan Şurayı-Devlet (Danıştay üyeliği) kimliğini gösterince, memurun tavrı birden değişti. O zamanlar şimdiki gibi çakarlı arabalar, korumalar, lojmanların hiçbiri yoktu ama saygınlık zaten bunlarla kazanılmıyordu. Hayatında tek bir gün resmî araba kullanmayan, başsavcı olarak yırtık koltukta oturan ama pazar günleri bazen benimle Cebeci’den Anafartalar’daki adliye binasına yürür; tuvalet musluklarını, ışıkları kontrol edip kapatır; kalem odasında arkası yazılı olmayan kâğıtları toplardı. Devletin tek bir kalemini, kâğıdını dahi israf etmeyen bir yapıya sahipti. Şimdi yapılan bu israfları görünce ülkenin neden bu hâle düştüğünü gayet iyi anlıyorum.

Bazen bu aşırı dürüstlük zarar vermiyor da değil. Örneğin 1967, 68 senelerinde Hacettepe Üniversitesinde birinci sınıf tıp öğrencilerine haftada iki gün Fizik laboratuvarlarında yardımcı asistanlık yapmama karşılık olarak ayda 400 lira gibi bir ücret alıyordum. O senelerde şimdi araştırma görevlisi olarak tanımlanan asistan maaşları galiba 635 lira idi. Yani oldukça tatmin edici bir ücret almaktaydım. Ödemeler bildiğim kadarı ile döner sermayeden yapılıyor ve bana bir zarf içinde veriliyordu. Babam bana bordro sorduğunda, “Bana bordro filan vermiyorlar, işte parayı bu zarf içinde alıyorum.” dediğimde, “Git onlara söyle bordro versinler!” dedi. Bir sonraki ay zarfı alırken bordro istediğimde, “Biz bordro veremeyiz.” dediklerini babama aktardığımda, “Ben onların canlarını okurum, git böyle söyle!” dedi.

Ben tabii işi yumuşatarak babamın mevkiini ve bordro vermenin yasal bir zorunluluk olduğunu söyleyince, ertesi ay işime son verdiler! Her ne kadar babamın yaptıkları bazen bana biraz abar-

tılı bulup onaylamasam da seneler içinde ben de aynı yolda yürüdüm. Tabii devran değiştiği için başıma gelmeyen kalmadı ve başta TÜBİTAK olmak üzere dokuz köyden kovuldum... Gerçi TÜBİTAK’tan kovulmamı bir onur sayarak iftiharla her yerde söyledim. Zira orada yaptığım üstün başarılı çalışmaları, işten atılmadan kısa bir süre önce yılın personeli ödülü ve NATO proje direktörlüğü aldığımı, ülkeye kazandırdığım uluslararası patentimi ve başarı ödülleri herkes biliyordu.

II. Dünya Savaşı’nın sona erdiği 1945 yıllarında benim de artık daha bilinçli ama yarım yamalak konuşabildiğim bir zamanda Japonya’da Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarının hemen her yerde yoğun bir şekilde konuşulmasından olsa gerek, ben de “atom bombalası” demişim. Bu söyleyiş tarzım pek hoşlarına gitmiş olacak ki sürekli “Ne bombası?” diye sorduklarında ben de “atom bombalası” demeye devam etmişim. Eee, bir sözü 40 defadan fazla söylersen sonunda olacağı buydu. Ben de seneler sonra kaderin cilvesi atom mühendisi olup Türkiye Atom Enerjisinde çalışmaya başladım.

İLK YILLAR

Babamın geçici süre hâkimlik yaptığı Sivas'ın Suşehri ilçesinde başlayan hayat yolculuğumun ilk yıllarından hatırlayabildiğim pek az şey var. Suşehri'nden kısa süre sonra babamın esas görev yeri olan Şebinkarahisar'a dönmesinden sonra ise burada ramazan ayında iftar için kaleden atılan topların gümbürtüsünü, Şebinkarahisar'da yerleşik dayım, teyzelerim ve çocukları ile kalabalık aile fertleri içine geçirdiğim günleri hayal meyal hatırlıyorum.

1946 yılında, Şebinkarahisar'dan Balıkesir'e tayin olduğumuzda, nasıl taşındığımızı hatırlamam mümkün değil. Ama Balıkesir'deki ilk evimizi mutfaktaki büyük su küpünü, çok amaçlı odun sobasını (kuzine) hatırlıyorum. 5 yaşlarındayken babaannem ve babamın dayısının oturduğu İzmir'e yazları ziyarete gittiğimizde en çok Karşıyaka'daki atlı tramvayı ve vatmanın korna yerine çaldığı çın çın diye ses çıkaran çanı hatırlıyorum. İzmir'de babaannem Göztepe'de, babamın dayısı Mustabey'de (Alsancak) oturuyordu. O yıllarda İnciraltı Plajı güzel ve temizdi ve ben yüzmeyi orada öğrendim. Babamın dayısı bir medya patronu olup İzmir'in önde gelen şahsiyetlerindendi. Eşi, İngiliz bir sefirin kızı olup çeşitli ülkelerde bulunmuş tam 6 lisan biliyordu. Evlerindeki kuyruklu piyano gerçekten çok güzeldi. İki oğlan çocukları vardı ve onlar önce ana lisanı olan İngilizce öğrendikleri için okulda Türkçelerinden dolayı alay konusu oluyorlarmış. Çocukların Türkçesi kısa zamanda düzelmiş ama yengenin lisanı tam düzelememiş. Bir gün komşulardan birinin kocası ölünce yengenin oraya gidip başsağlığı

dilemesi gerektiğinde çocuklarına “Şimdi ben ne diyeceğim?” diye sorunca iki muzip kardeş, annelerine “Allah kavuştursun diyeceksin!” demişler. Kadıncağız da düşünmüş ve bu söz çok mantıksız gelmeyince aynen söylemiş, tabii oradakiler durumu bildikleri için üstünde pek durmamış ama kadınlardan birisi ne demesi gerektiğini sonradan kulağına fısıldamış.

Yine o yaşlarda Balıkesir’in Savaştepe ilçesine ne için gittiğimizi hatırlamadığım bir seyahatte üstü açık trene bindik ve ellerimize çam dalları verdiler. Tren hareket ettiğinde o dalların ne işe yaradığını lokomotiften çıkan kıvılcımlar üzerimize geldiğinde anladım. Dalları sallayarak kıvılcımların yüzümüze gelmesini önlüyorduk. Bu anlattıklarım, doğal olarak yaşları seksenden küçük olanlara masal gibi geliyordur. Hele günümüzde dünyanın her yanı ile anında görüntülü konuşmayı normal gören gençlerin, Ankara’dan İstanbul ile telefon görüşmesi yazdırıp günlerce bekleyen bizim yaştakileri anlaması mümkün değil. 1950’lerde çocuk doğduğunda telefon başvurusu yapıldığını ve en iyi niyetle çocuk büyüyüp 25 yaşlarına geldiğinde evine telefon bağlatma şansı olabileceği zamanları yaşadık. Hele yurt dışından Türkiye’ye telefon edebilmek için postanelerde saatlerce beklediğim zamanları gayet iyi hatırlıyorum.

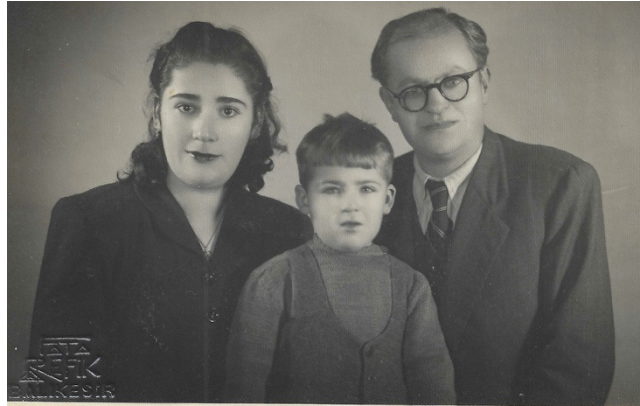
1946-1952 yılları arasında yaklaşık 6 sene geçirdiğim Balıkesir’de hatırladığım olaylar arasında beni en çok etkileyen 1950’de gece geç saatlerde ortaya çıkan Balıkesir büyük çarşısı yangınıydı. Zira evimiz çarşıya çok yakın olup, yangının alevleri evimizi âdeta kavuruyordu. O gece acele ile birkaç parça eşya alıp bir dostumuzun evine gittik. Ertesi günü akşam saatlerinde yangın söndürüldükten sonra evimizin yangından kurtulduğunu görerek rahatladık. 1949-1950 döneminde Balıkesir İltekin İlkokulunda başladığım eğitim hayatım bana göre hâlâ bitmiş değil. Ders çalışmaya yeni şeyler öğrenmeye hâlen devam ediyorum.

1950 senesinde iyi hatırladığım bir diğer olay da anne ve babamın seçimlerde benim okula başladığım Hacıibey İlkokulunda oy verdikten sonra dönüş yolunda ve evde devam eden tartışmalarıydı. Atatürk ve devamında İsmet İnönü hayranı olan annem, Demokrat Partiye oy verdiğini söyleyen babama çok kızgındı. Babam ise CHP’yi pek başarılı bulmadığını değişiklik yapmanın iyi olacağını savunmaktaydı. Ayrıca hem CHP’den hem de DP’den adayları seçerek oy verdiğini söylüyordu. Daha sonra öğrendiğime göre o zamanlarda tek bir partiye değil kişilere oy verme imkânı (Liste Usulü Çoğunluk Sistemi) bulunmaktaydı.

Balıkesir’de beni gerçekten çok seven Ali Saip Ece Amca’yı unutmam mümkün değil. I. Dünya Savaşı’nda yaralanıp malulen emekli olan Binbaşı Saip Amca kendi emekli maaşı ve babasından kalan parayla Balıkesir’in köylerinde 12 okul yaptırmış; okullarda çocuklara iyi insan, iyi vatandaş olma konusunda dersler vermiş hayırsever bir insandı. Beni gerçekten çok seven Saip Amca sık sık bize gelir; bana kitaplar hediye eder, dersler verirdi. Tüm Balıkesirlilerin yakından tanıdığı bu insan için daha sonra galiba 1966’da dönemin valisi Niyazi Akı tarafından “Ece Amca İlköğretim Okulu” yaptırılmış. Kitabımın başında da yazdığım gibi minnetle andığım kişilerden bir de Ali Saip Ece Amca’dır.

Okula başladığım yıl 1949

Annem ve babamla

Saip amca ile Balıkesir tren garı önünde. Yıl 1948

ANKARA YILLARI

Balıkesir'den sonra Ankara'ya taşınıp babam gibi benim de koleje gidip iyi bir lisan öğrenmem annemin en büyük arzusuymdu. İlkokul 3'ten sonra annemin bu arzusunu gerçekleştirmek için 1951 sonunda babam savcı yardımcısı olarak Ankara'ya tayin oldu. Daha önce küçük dayım ve anneannem Ankara'ya, dayımın üniversite okuması için gelmişlerdi. Dedem, büyük dayım, babam, hepsi hukukçu olduğu için küçük dayım üzerinde de hukuk okuması için baskı vardı ama bu baskıyı önce dayım arkadan ben kırarak başka mesleklere yöneldik. Benden dokuz yaş büyük olan ve bir süre aynı evde yaşamamızdan dolayı her zaman abi olarak çağırduğım rahmetli Cevdet dayım o yıllarda tıp fakültesi dâhil birçok üniversitede giriş sınavı olmadığı için, istediği üniversiteye girme imkânı varken, arkeolojiyi seçti ve çok başarılı oldu. Türkiye'nin en önemli arkeoloji hocalarından olan Prof. Dr. Ekrem Akurgal ile çalışan dayım da profesör oldu ve çok önemli arkeolojik kazılar yönetti. Dayımların da yardımıyla o zaman nispeten yeni bir semt olan Cebeci'de 2 oda ve 1 salonu olan bir ev kiraladık. Daha sonra bu konu aile arasında geçtiği için kirasının 135 lira olduğunu gayet iyi hatırlıyorum. Ev sobalı olup oldukça yokuş bir yerdeydi. Sokağın Süngübayır ismi de zaten bu durumu gayet iyi açıklıyordu.

Yaklaşık 1952'den 1962'ye kadar tam 10 sene burada oturduk. Çevremizde haritacı subaylar çoğunluklardı. Karşı komşumuz Albay Sami Bey harita subayı olup, sürekli uçarak harita işleri yapıyordu. Dört çocuğundan en büyüğü Gülsevil Abla, benim bugüne